ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (ôsma komora)

zo 6. mája 2009 *

Vo veci T-116/04,

Wieland-Werke AG, so sídlom v Ulme (Nemecko), v zastúpení: R. Bechtold a U. Soltész, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: pôvodne É. Gippini Fournier a H. Gading, neskôr É. Gippini Fournier, O. Weber a K. Mojzesowicz, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie alebo zníženie pokuty uloženej žalobkyni podľa článku 2 písm. a) rozhodnutia Komisie K(2003) 4820 v konečnom znení, zo

* Jazyk konania: nemčina.

16. decembra 2003 týkajúceho sa konania o uplatnení článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Vec COMP/E-1/38.240 — Priemyselné rúry),

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (ôsma komora),

v zložení: predsedníčka komory E. Martins Ribeiro, sudcovia S. Papasavvas a N. Wahl (spravodajca),

tajomník: C. Kantza, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 5. marca 2008,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Wieland-Werke AG (ďalej len „Wieland“ alebo „žalobkyňa“) je nemecký podnik so sídlom v Ulme (Nemecko), ktorý nie jej kótovaný na burze. Žalobkyňa je materskou spoločnosťou skupiny pôsobiacej v celom svete najmä v oblasti výroby, predaja a distribúcie polotovarov a špeciálnych výrobkov z medi a zliatin medi.

2 V nadväznosti na oznámenie informácií spoločnosťou Mueller Industries Inc. vykonala Komisia v marci 2001 podľa článku 14 nariadenia Rady č. 17 zo 6. februára 1962 Prvého nariadenia implementujúceho články [81] a [82] Zmluvy (Ú. v. ES 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3) neohlásené vyšetrovanie v priestoroch spoločností KME Germany AG (predtým KM Europa Metal AG), KME France SAS (predtým Tréfimétaux SA), KME Italy SpA (predtým Europa Metalli SpA) (ďalej len spoločne „KME“ alebo „skupina KME“), Outokumpu Oyj a Luvata Oy (predtým Outokumpu Copper Products Oy) (ďalej len spoločne „Outokumpu“) a žalobkyne.

3 Dňa 9. apríla 2001 predložila Outokumpu Komisii ponuku spolupráce podľa oznámenia Komisii o neuložení alebo znížení pokút vo veciach týkajúcich sa kartelov [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 207, s. 4, ďalej len „oznámenie o spolupráci z roku 1996“). Dňa 30. mája 2001 Outokumpu v tejto súvislosti predložila vyhlásenie.

4 V odpovedi na žiadosť o informácie podľa článku 11 ods. 2 nariadenia č. 17, ktorú v júli 2002 Komisia zaslala skupine KME a spoločnosti Wieland, posledná uvedená spoločnosť 30. septembra 2002 požiadala o priznanie výhod plynúcich z uplatnenia oznámenia o spolupráci z roku 1996.

5 V nadväznosti na tú istú žiadosť o informácie skupina KME požiadala za seba 15. októbra 2002 o priznanie výhod plynúcich z uplatnenia uvedeného oznámenia.

6 Komisia po tom, ako vykonala vyšetrovanie, ktoré zahŕňalo doplňujúce kontroly v priestoroch spoločnosti Outokumpu a skupiny KME, zúčastnila sa na rokovaní so zástupcami spoločnosti Outokumpu, skupiny KME a spoločnosti Wieland a na základe článku 11 nariadenia č. 17 zaslala skupine KME a spoločnosti Wieland žiadosti o doplňujúce informácie, v júli 2003 začala konanie o porušení povinnosti a prijala

oznámenie o výhradách, ktoré zaslala skupine KME, žalobkyni a spoločnosti Outokumpu. Keďže podniky, ktorým bolo oznámenie zaslané, nepožiadali o vypočutie, vypočutie sa neuskutočnilo.

7 Dňa 16. decembra 2003 Komisia prijala rozhodnutie K(2003) 4820 v konečnom znení, týkajúce sa konania o uplatnení článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/E-1/38.240 — Priemyselné rúry) [*neoficiálny preklad*] (ďalej len „napadnuté rozhodnutie"), ktorého zhrnutie je uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* z 28. apríla 2004 (Ú. v. EÚ L 125, s. 50).

8 Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že výrobcovia organizovaní v združení za kvalitu rúr používaných v odvetví klimatizácie a chladenia (Cuproclima Quality Association, ďalej len „Cuproclima"), ktorého členom bola aj žalobkyňa, rozšírili koncom osemdesiatych rokov svoju spoluprácu aj na otázky hospodárskej súťaže.

9 Stretnutia, ktoré združenie Cuproclima organizovalo dvakrát do roka, mali predstavovať pravidelnú príležitosť, kde sa po vyčerpaní oficiálneho programu rokovania prejednávali a určovali ceny, ako aj ďalšie obchodné podmienky platné pre priemyselné rúry. K týmto stretnutiam, ktoré odporovali pravidlám hospodárskej súťaže, pribudli dvojstranné kontakty medzi dotknutými podnikmi. Dotknuté podniky údajne určovali cenové ciele, ako aj ďalšie obchodné podmienky pre priemyselné rúry, spoločne koordinovali zvyšovanie cien, delili sa o zákazníkov a podiely na trhu a dohliadali na uskutočňovanie svojich protisúťažných dohôd, a to jednak určovaním vedúcich subjektov na trhu, jednak vzájomnou výmenou dôverných informácií.

10 Napadnuté rozhodnutie obsahuje predovšetkým tieto ustanovenia:

„Článok 1

Nasledujúce podniky porušili ustanovenia článku 81 ods. 1 [ES] a od 1. januára 1994 ustanovenia článku 53 ods. 1 Dohody o EHP tým, že sa v uvedených obdobiach podieľali na súbore dohôd a zosúladených postupov spočívajúcich v určení cien a rozdelení trhov v odvetví priemyselných rúr:

a) [Wieland] od 3. mája 1988 do 22. marca 2001;

b) Outokumpu … samostatne od 3. mája 1988 do 30. decembra 1988, a solidárne s [Luvata] od 31. decembra 1988 do 22. marca 2001;

c) [Luvata] od 31. decembra 1988 do 22. marca 2001 (solidárne s Outokumpu…);

d) [KME Germany] samostatne od 3. mája 1988 do 19. júna 1995 a solidárne s [KME France] a [KME Italy] od 20. júna 1995 do 22. marca 2001;

e) [KME Italy] solidárne s [KME France] od 3. mája 1988 do 19. júna 1995 a solidárne s [KME Germany] a [KME France] od 20. júna 1995 do 22. marca 2001;

f) [KME France] spoločne s [KME Italy] od 3. mája 1988 do 19. júna 1995 a solidárne s [KME Germany] a [KME Italy] od 20. júna 1995 do 22. marca 2001.

Článok 2

Za porušenia uvedené v článku 1 sa ukladajú tieto pokuty:

a) [Wieland]: 20,79 milióna eur;

b) Outokumpu… a [Luvata] solidárne: 18,13 milióna eur;

c) [KME Germany], [KME France] a [KME Italy] solidárne: 18,99 milióna eur;

d) [KME Germany]: 10,41 milióna eur;

e) [KME Italy] a [KME France] solidárne: 10,41 milióna eur.“ [*neoficiálny preklad*]

11 Pokiaľ ide po prvé o stanovenie východiskovej sumy pokuty, Komisia sa domnievala, že porušenie, ktoré spočívalo najmä v určení cien a rozdelení trhov, bolo z hľadiska svojej povahy veľmi závažným porušením (odôvodnenie č. 294 napadnutého rozhodnutia).

12 Pri určovaní závažnosti porušenia vzala Komisia do úvahy aj skutočnosť, že kartel mal vplyv na celé územie Európskeho hospodárskeho priestoru (EHP) (odôvodnenie č. 316 napadnutého rozhodnutia). Komisia ďalej skúmala skutočné účinky porušenia a konštatovala, že kartel „celkovo mal dopad na trh“ (odôvodnenie č. 314 napadnutého rozhodnutia).

13 Pri poslednom uvedenom konštatovaní sa opierala predovšetkým o tieto údaje. Po prvé zohľadnila vykonávanie kartelovej dohody s odkazom na skutočnosť, že si účastníci kartelu navzájom oznamovali objemy predaja a cenové úrovne (odôvodnenie č. 300 napadnutého rozhodnutia). Po druhé z údajov uvedených v spise vyplýva, že v období slabého dodržiavania kolúznej dohody ceny klesali a v ostatných obdobiach výrazne rástli (odôvodnenie č. 310 napadnutého rozhodnutia). Po tretie Komisia poukázala na to, že spoločný trhový podiel účastníkov kartelu predstavoval 75 až 85 % (odôvodnenie č. 310 napadnutého rozhodnutia). Po štvrté Komisia konštatovala, že príslušné trhové podiely jednotlivých účastníkov kartelu ostali po celú dobu trvania porušenia pomerne stabilné, aj keď zákazníci sa u účastníkov občas menili (odôvodnenie č. 312 napadnutého rozhodnutia).

14 Nakoniec ešte Komisia v rámci určovania závažnosti porušenia zohľadnila skutočnosť, že trh s medenými priemyselnými rúrami je významným odvetvím, ktorého hodnota na úrovni EHP sa odhaduje na 288 miliónov eur (odôvodnenie č. 318 napadnutého rozhodnutia).

15 Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti dospela Komisia k záveru, že predmetné porušenie treba považovať za veľmi závažné (odôvodnenie č. 320 napadnutého rozhodnutia).

16 Po druhé Komisia zaujala k dotknutým podnikom rozdielny prístup, aby tak zohľadnila skutočnú hospodársku schopnosť každého z nich spôsobiť hospodárskej súťaži výraznú ujmu. Komisia v tomto ohľade poukázala na rozdiel medzi podielmi na trhu s priemyselnými rúrami v EHP, kde na jednej strane trhový podiel skupiny KME, lídra na trhu EHP, predstavuje [*dôverné*] [1] %, a na druhej strane trhové podiely spoločností Outokumpu a Wieland predstavujú [*dôverné*] a 13,4 %. Vzhľadom na tento rozdiel bola východisková suma pokuty uloženej spoločnostiam Outokumpu a Wieland stanovená na 33 % východiskovej sumy stanovenej skupine KME, teda 11,55 milióna eur pre spoločnosti Outokumpu a Wieland a 35 miliónov eur pre skupinu KME (odôvodnenia č. 327 a 328 napadnutého rozhodnutia).

17 Po tretie Komisia zvýšila východiskovú sumu pokuty uloženej spoločnosti Outokumpu o 50 % na 17,33 milióna eur, aby zohľadnila potrebu stanoviť pokutu na takej úrovni, ktorá jej zabezpečí odstrašujúci účinok, lebo sa domnievala, že celosvetový obrat spoločnosti Outokumpu, ktorý presahuje 5 miliárd eur, nasvedčuje tomu, že jej veľkosť a ekonomická sila také zvýšenie dovoľujú (odôvodnenie č. 334 napadnutého rozhodnutia).

18 Po štvrté Komisia kvalifikovala trvanie porušenia, ktoré trvalo od 3. mája 1988 do 22. marca 2001, ako „dlhé“. S ohľadom na dĺžku trvania porušenia preto Komisia považovala za vhodné zvýšiť východiskové sumy pokút uložených dotknutým podnikom o 10 % za každý rok trvania ich účasti v karteli. Východisková suma pokuty uloženej žalobkyni teda bola zvýšená o 125 % a základná suma tak bola stanovená na 25,99 milióna eur (odôvodnenia č. 338, 342 a 347 napadnutého rozhodnutia).

1 — Skryté dôverné údaje.

19 Po piate bola základná suma pokuty uloženej spoločnosti Outokumpu zvýšená s ohľadom na priťažujúce okolnosti o 50 %, a to z dôvodu, že sa dopustila recidívy, pretože už proti nej bolo vydané rozhodnutie Komisie 90/417/ESUO z 18. júla 1990 týkajúce sa konania o uplatnení článku 65 [UO], ktoré sa týkalo dohody a zosúladených postupov európskych výrobcov nerezových plochých výrobkov valcovaných za studena (Ú. v. ES L 220, s. 28) (odôvodnenie č. 354 napadnutého rozhodnutia).

20 Po šieste Komisia v súvislosti s poľahčujúcimi okolnosťami uviedla, že bez spolupráce so spoločnosťou Outokumpu by sa jej podarilo preukázať porušenie len za obdobie štyroch rokov, a znížila preto základnú sumu jej pokuty o 22,22 milióna eur, aby základná suma zodpovedala pokute, ktorá by jej bola uložená za toto obdobie (odôvodnenie č. 386 napadnutého rozhodnutia).

21 Nakoniec po siedme Komisia na základe oddielu D oznámenia o spolupráci z roku 1996 znížila sumu pokuty pre spoločnosť Outokumpu o 50 %, pre spoločnosť Wieland o 20 % a pre skupinu KME o 30 % (odôvodnenia č. 402, 408 a 423 napadnutého rozhodnutia).

Konanie a návrhy účastníkov konania

22 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 24. marca 2004 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

23 Vzhľadom na to, že zloženie komôr Súdu prvého stupňa bolo zmenené, sudca spravodajca bol pridelený k ôsmej komore, ktorej bola z tohto dôvodu táto vec pridelená.

24 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 5. marca 2008.

25 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil alebo subsidiárne znížil pokutu uloženú Komisiou v článku 2 písm. a) napadnutého rozhodnutia,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

26 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

27 V prejednávanej veci žalobkyňa na podporu svojej žaloby najskôr namieta protiprávnosť článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17, ktorý podľa nej porušuje zásadu zákonnosti trestov. Uvádza tiež štyri žalobné dôvody, ktoré sú založené na nesprávnom hodnotení veľkosti trhu dotknutého porušením, nevhodnom zohľadnení veľkosti dotknutých podnikov, nesprávnom zvýšení pokuty z dôvodu dĺžky trvania porušenia a na tom, že oznámenie o spolupráci z roku 1996 bolo voči nej uplatnené diskriminačne.

28 Pokiaľ ide o žalobné dôvody súvisiace s výpočtom výšky pokuty, treba pripomenúť na jednej strane, že z odôvodnení č. 290 až 387 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia uložila pokuty za porušenie na základe článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17, a na druhej strane, že je nesporné, že výšku pokút stanovila metódou definovanou v usmerneniach k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 [UO] [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 9, s. 3, ďalej len „usmernenia“), aj keď na ne v napadnutom rozhodnutí výslovne neodkazuje.

29 Usmernenia síce nemožno kvalifikovať ako právnu normu, vyjadrujú však orientačné pravidlo správania, ktorého sa treba v praxi pridŕžať a od ktorého sa Komisia nemôže v jednotlivom prípade odkloniť bez uvedenia dôvodov (pozri rozsudok Súdneho dvora z 18. mája 2006, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients/Komisia, C-397/03 P, Zb. s. I-4429, bod 91 a citovanú judikatúru).

30 Súd prvého stupňa teda musí v rámci preskúmavania zákonnosti pokút uložených napadnutým rozhodnutím overiť, či Komisia použila svoju voľnú úvahu podľa metódy obsiahnutej v usmerneniach, a pokiaľ by konštatoval, že sa od nej odklonila, musí overiť, či je tento odklon podložený a z právneho hľadiska dostatočne odôvodnený. V tomto

ohľade treba poukázať na skutočnosť, že Súdny dvor potvrdil jednak platnosť samotného princípu, z ktorého usmernenia vychádzajú, jednak platnosť metódy, ktorá je v nich uvedená (rozsudok Súdneho dvora z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, body 252 až 255, 266 až 267, 312 a 313).

31 Obmedzenie voľnej úvahy Komisie, ktoré si sama stanovila prijatím usmernení, totiž nie je nezlučiteľné so zachovaním podstatného rozsahu jej voľnej úvahy. Usmernenia obsahujú rôzne flexibilné prvky, ktoré umožňujú Komisii výkon jej diskrečnej právomoci v súlade s ustanoveniami nariadenia č. 17, ako ich vyložil Súdny dvor (rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 30 vyššie, bod 267).

32 Okrem toho v oblastiach, ako je stanovovanie výšky pokuty ukladanej podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17, v ktorých Komisia disponuje určitou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide napríklad o mieru zvýšenia na účely odstrašenia, sa preskúmavanie zákonnosti tohto posúdenia zužuje len na overenie, či nedošlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. júla 2005, Scandinavian Airlines System/Komisia, T-241/01, Zb. s. II-2917, bod 79).

33 Miera voľnej úvahy Komisie a hranice, ktoré si v tomto zmysle stanovila, okrem toho v zásade nemajú vplyv na výkon neobmedzenej právomoci súdu Spoločenstva (rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júla 2004, JFE Engineering a i./Komisia, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Zb. s. II-2501, bod 538), v rámci ktorej je tento súd oprávnený zrušiť, znížiť alebo zvýšiť pokutu uloženú Komisiou (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 8. februára 2007, Groupe Danone/Komisia, C-3/06 P, Zb. s. I-1331, body 60 až 62; rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. októbra 2003, General Motors Nederland a Opel Nederland/Komisia, T-368/00, Zb. s. II-4491, bod 181).

O námietke nezákonnosti článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17

Tvrdenia účastníkov konania

34 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že článok 15 ods. 2 nariadenia č. 17, ako aj jeho uplatňovanie Komisiou v jej rozhodovacej praxi porušujú zásadu zákonnosti trestov, pretože Komisia má pri stanovovaní výšky pokút takmer neobmedzený priestor na voľnú úvahu a výška dotknutej pokuty teda bola stanovená náhodne. Príkaz, aby žalobkyňa zaplatila sumu 20,79 milióna eur je teda nezákonný.

35 Žalobkyňa pripomína, že normy Spoločenstva musia rešpektovať zásadu zákonnosti trestov, ktorá v prípade noriem sankčnej povahy nadobúda zásadný význam. Podľa tejto zásady musí byť právna úprava Spoločenstva pre osoby podliehajúce súdnej právomoci určitá, presná a predvídateľná, a pokiaľ ide o právnu úpravu, ktorá by mohla mať finančné dôsledky, treba požiadavku určitosti a predvídateľnosti dodržiavať zvlášť prísne.

36 Žalobkyňa zdôrazňuje, že normy Spoločenstva okrem toho musia predvídateľným spôsobom definovať nielen samotné postihované konanie, ale aj jeho právne dôsledky pre jednotlivcov. Aj keď sa podľa žalobkyne môže existencia určitej miery voľnej úvahy javiť ako nevyhnutná, nesmie byť neobmedzená, čo platí o to viac vtedy, ak ide o normu sekundárneho práva alebo o trestné či „kvázitrestné“ opatrenie.

37 Tak z oficiálnych vyhlásení Komisie, ako aj z širokého výkladu pojmu trestného konania podaného Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“), podľa žalobkyne vyplýva, že pokuty ukladané podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 majú povahu trestnoprávnych noriem. Na podporu tohto záveru žalobkyňa odkazuje aj na judikatúru

Spoločenstva (rozsudok Súdneho dvora z 15. júla 1970, ACF Chemiefarma/Komisia, 41/69, Zb. s. 661, bod 172 a nasl., a rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. marca 2002, Brugg Rohrsysteme/Komisia, T-15/99, Zb. s. II-1613, bod 123).

38 Žalobkyňa tvrdí, že nariadenie č. 17, ktoré sa obmedzuje na uvedenie toho, že pri stanovovaní výšky pokuty treba zohľadniť „závažnosť a dĺžku trvania“ porušenia, nespĺňa požiadavky určitosti a predvídateľnosti zákona. Rada totiž nesplnila svoju povinnosť stanovenú v článku 83 ES, a to jasne vymedziť právomoc zverenú Komisii.

39 Žalobkyňa tiež tvrdí, že článok 15 ods. 2 nariadenia č. 17 neupravuje hornú hranicu výšky pokuty, čo znamená, že tento článok Komisii umožňuje uložiť za konkrétne porušenie pokuty od tisíc eur až po niekoľko desiatok miliárd eur v prípade niektorých celosvetových skupín. To znamená, že zákon dopredu neurčuje výšku pokuty, ale táto je stanovená výlučne Komisiou. Hrozí teda, že stanovenie výšky pokuty bude svojvoľné a nepreskúmateľné. Tento článok teda porušuje normu Spoločenstva vyššej právnej sily (zásadu zákonnosti trestov), ako aj základné práva v oblasti určovania trestnoprávnych noriem, ktoré vyplývajú z európskeho Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (EDĽP) podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme a z judikatúry ESĽP.

40 Žalobkyňa sa domnieva, že článok 15 ods. 4 nariadenia č. 17, podľa ktorého rozhodnutia o uložení pokút nemajú trestnoprávnu povahu, nemá na jej úvahy vplyv, pretože jednak každá norma Spoločenstva, či už má alebo nemá trestnoprávnu povahu, musí rešpektovať zásadu zákonnosti trestov, jednak v súlade s judikatúrou ESĽP nie je rozhodujúce označenie právneho aktu, ale jeho obsah.

41 Žalobkyňa ďalej tvrdí, že usmernenia nenaprávajú nedostatok presnosti a určitosti nariadenia č. 17. Východisková suma pokút za „veľmi závažné“ porušenia sa totiž stanovuje svojvoľne a nezávisle od obratu podniku. Žalobkyňa tiež uvádza, že usmernenia v žiadnom prípade nie sú „zákonom“ v zmysle EDĽP. V tejto súvislosti žalobkyňa zdôrazňuje, že usmernenia sú záväzné len pre Komisiu a nie pre súdne orgány, lebo tie sú oprávnené vykonávať preskúmavanie rozhodnutí Komisie v rámci neobmedzenej právomoci.

42 Keďže sú však podľa žalobkyne na stanovenie konečnej výšky pokút príslušné súdne orgány, tieto nie sú usmerneniami viazané, pričom usmernenia nemajú nijaký vplyv na posudzovanie zákonnosti trestnoprávnej normy v zmysle článku 7 EDĽP. Žalobkyňa navyše uvádza, že Súd prvého stupňa nedávno potvrdil, že právny rámec stanovovania výšky pokút je vymedzený výlučne nariadením č. 17.

43 Žalobkyňa sa ďalej domnieva, že nezákonnosť článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 nemôže byť napravená ani skutočnosťou, že výška pokút stanovená Komisiou je preskúmateľná súdom Spoločenstva v rámci jeho neobmedzenej právomoci.

44 Žalobkyňa okrem toho zdôrazňuje, že pokiaľ nejaké ustanovenie porušuje zásadu zákonnosti trestov, nemožno toto porušenie napraviť len s odôvodnením, že pri uplatňovaní tohto ustanovenia boli dodržané zásady proporcionality a rovnosti zaobchádzania.

45 Žalobkyňa tiež uvádza, že je síce možné, že článok 15 ods. 2 nariadenia č. 17 bol v súlade so zásadou zákonnosti trestov v čase jeho vypracovania, ale už to neplatí, pretože obraty, ktoré spoločnosti dosahujú, sú dnes oveľa vyššie než predtým.

46 Žalobkyňa nakoniec tvrdí, že Komisia by v každom prípade mala, a to bez ohľadu na to, či je článok 15 ods. 2 nariadenia č. 17 nezákonný, používať pri stanovovaní výšky pokút svoj priestor na voľnú úvahu vo svetle zásady zákonnosti trestov. Vo svojej rozhodovacej praxi a v usmerneniach teda mala poskytnúť určitý stupeň transparentnosti a predvídateľnosti v oblasti stanovovania výšky pokút. Komisia to však neurobila a uprednostnila odstrašujúci účinok sankcie.

47 Komisia navrhuje, aby bol tento žalobný dôvod zamietnutý.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

48 Pokiaľ ide o argumentáciu, podľa ktorej Komisia mala vo svojej rozhodovacej praxi a v usmerneniach poskytnúť určitý stupeň transparentnosti a predvídateľnosti v oblasti stanovovania výšky pokút, treba konštatovať, že z tohto argumentu nevyplýva žiadna konkrétna právna výhrada voči nariadeniu č. 17 alebo napadnutému rozhodnutiu, ale vyjadruje prianie, pokiaľ ide o praktické vykonávanie politiky Komisie. Tento argument preto treba odmietnuť ako neúčinný.

49 Pokiaľ ide o vec samu, stačí konštatovať, že z rozsudkov Súdu prvého stupňa z 5. apríla 2006, Degussa/Komisia (T-279/02, Zb. s. II-897, body 66 až 88), a z 27. septembra 2006, Jungbunzlauer/Komisia (T-43/02, Zb. s. II-3435, body 69 až 92), jasne vyplýva, že námietke nezákonnosti vznesenej žalobkyňou nemožno vyhovieť. Táto judikatúra bola okrem toho potvrdená rozsudkom Súdneho dvora z 22. mája 2008, Evonik Degussa/Komisia a Rada (C-266/06 P, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, body 36 až 63).

50 Námietku nezákonnosti preto treba zamietnuť.

O prvom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom vyhodnotení veľkosti odvetvia dotknutého porušením

Tvrdenia účastníkov konania

51 Žalobkyňa tvrdí, že keď Komisia určila hodnotu dotknutého trhu na 288 miliónov eur, zveličila veľkosť tohto trhu, a tým aj závažnosť porušenia, čo viedlo k uloženiu neprimeranej pokuty. Tvrdí tiež, že odôvodnenie Komisie vo vzťahu k výpočtu jej obratu je nedostatočné a porušuje preto článok 253 ES.

52 Žalobkyňa poznamenáva, že v odvetví priemyselných rúr je celková cena výrobkov obvykle zložená z ceny medi vychádzajúcej z kurzu na London Metal Exchange (Londýnska burza kovov, ďalej len „LME“) a ceny za spracovanie, ktorá zodpovedá hodnote pridanej výrobcom (ďalej len „marža za spracovanie“). Surovina potrebná na výrobu priemyselných rúr je dodávaná buď zákazníkom alebo samotným výrobcom rúr, ktorý ju potom účtuje v celkovej cene.

53 Podľa žalobkyne je veľkosť dotknutého trhu rozhodujúca na posúdenie závažnosti porušenia a stanovenie východiskovej sumy pokuty.

54 Na základe vyššie uvedeného žalobkyňa tvrdí, že vzhľadom na to, že sa porušenie týka len marže za spracovanie (30 až 40 % konečnej ceny), mala Komisia pri hodnotení veľkosti dotknutého trhu odpočítať od celkovej ceny predmetných výrobkov 60 až 70 %, čo by viedlo k stanoveniu nižšej východiskovej sumy pokuty. Žalobkyňa v tomto ohľade pripomína, že na cenu medi nemá žiadny vplyv, pretože tá sa stanovuje podľa LME. Cena medi je teda činiteľom, ktorý sa musí v podstatnej miere odraziť len na strane zákazníkov. Žalobkyňa tvrdí, že pokiaľ by sa členovia kartelu pokúsili o zvýšenie ceny medi, ich zákazníci by si meď zaobstarali od iných podnikov.

55 Pokiaľ teda ide o dodávky medi, žalobkyňa pri nich podľa svojich slov konala ako sprostredkovateľ. Komisia teda mal obrat trhu vypočítať rovnakým spôsobom, akým počíta obrat sprostredkovateľov v oblasti kontroly koncentrácií. Ďalej vzhľadom na to, že náklady na meď predstavujú významnú časť celkových nákladov, nemala ich Komisia posudzovať rovnakým spôsobom ako náklady na dodanie a balenie, ktoré obvykle tvoria len zanedbateľnú časť celkových nákladov. Pri správnom posudzovaní veľkosti relevantného trhu, prípadne závažnosti kartelu, by Komisia musela vziať do úvahy len zlomok ceny, ktorého sa predmetné porušenie dotklo, teda maržu za spracovanie. Komisia urobila opak, keď pri výpočte relevantného obratu uplatnila príliš formalistický prístup.

56 Žalobkyňa tiež tvrdí, že Komisia porušila svoju povinnosť odôvodnenia, keď odkázala na rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. decembra 2001, Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia (T-45/98 a T-47/98, Zb. s. II-3757), citovaný v odôvodnení č. 319 napadnutého rozhodnutia, aby tak odôvodnila zahrnutie ceny kovu do obratu dosiahnutého na relevantnom trhu. Tento rozsudok nie je v prejednávanej veci relevantný, pretože z neho vyplýva len to, že kartel týkajúci sa len časti konečnej ceny porušuje právo hospodárskej súťaže, čo je v tomto konaní nesporné. V prejednávanej veci je relevantnou otázkou otázka zistenia príslušného obratu na účely stanovenia východiskovej sumy pokuty.

57 Komisia navrhuje, aby bol tento žalobný dôvod zamietnutý.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

58 Pokiaľ ide po prvé o tvrdené nedostatočné odôvodnenie, treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry musia z odôvodnenia individuálneho rozhodnutia vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt vydala, tak jasne a jednoznačne, aby umožnili dotknutým osobám spoznať dôvody prijatého opatrenia a príslušnému súdnemu orgánu vykonať súdne preskú-

manie. Požiadavka odôvodnenia sa musí posúdiť vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie vymedzovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie spĺňa všetky požiadavky článku 253 ES, sa musí posúdiť nielen s ohľadom na znenie predmetného aktu, ale aj na súvislosti, za akých bol tento akt prijatý, ako aj s ohľadom na všetky právne normy upravujúce dotknutú oblasť (pozri rozsudok Súdneho dvora z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb. s. I-1719, bod 63 a tam citovanú judikatúru).

59 Pokiaľ ide o stanovenie pokút za porušenie práva hospodárskej súťaže, podstatné formálne náležitosti, ktoré zahŕňajú povinnosť odôvodnenia, sú splnené, pokiaľ Komisia vo svojom rozhodnutí uvedie posudzované skutočnosti, ktoré jej umožnili vymedziť závažnosť a dĺžku trvania porušenia (pozri rozsudok Súdneho dvora z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Zb. s. I-8375, bod 463 a tam citovanú judikatúru).

60 Komisia tieto požiadavky v prejednávanej veci splnila, pokiaľ ide o posúdenie závažnosti predmetného porušenia, v odôvodneniach č. 292 až 320 napadnutého rozhodnutia. Najmä z odôvodnenia č 318 uvedeného rozhodnutia vyplýva, že Komisia pri posudzovaní závažnosti porušenia vzala do úvahy obrat na dotknutom trhu. V odôvodnení č. 319 toho istého rozhodnutia Komisia ďalej odpovedala na výhrady dotknutých podnikov k zohľadneniu ceny medi na účely výpočtu uvedeného obratu. Skutočnosť, že táto odpoveď môže byť nesprávna, nemôže spochybniť dostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, lebo určenie toho, či došlo k takému pochybeniu, patrí do vecného preskúmavania zákonnosti uvedeného rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora Komisia/Sytraval a Brink's France, už citovaný v bode 58 vyššie, body 66 až 72, a z 2. októbra 2003, International Power a i./NALOO, C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P a C-180/01 P, Zb. s. I-11421, body 134 až 138).

61 Z toho vyplýva, že výhradu týkajúcu sa nedostatočnosti odôvodnenia treba odmietnuť.

62 Pokiaľ ide po druhé o vec samu, treba najskôr zdôrazniť, že metodika obsiahnutá v usmerneniach, ktorú Komisia použila v napadnutom rozhodnutí (pozri bod 28 vyššie), vychádza z logiky paušalizácie, podľa ktorej sa všeobecná východisková suma pokuty určená v závislosti od závažnosti porušenia vypočíta v závislosti od povahy porušenia, jeho skutočného vplyvu na trh, pokiaľ ho možno odmerať, a od veľkosti dotknutého geografického trhu (bod 1 A prvý pododsek usmernení). Všeobecná východisková suma pokuty je potom individualizovaná vo vzťahu ku každému účastníkovi najmä v závislosti od jeho veľkosti.

63 Na účely stanovenia východiskovej sumy pokuty Komisia okrem toho môže, pričom však nie je povinná to urobiť, zohľadniť veľkosť dotknutého trhu (rozsudky Súdu prvého stupňa z 15. marca 2006, BASF/Komisia, T-15/02, Zb. s. II-497, bod 134, a z 27. septembra 2006, Roquette Frères/Komisia, T-322/01, Zb. s. II-3137, body 149 a 150).

64 S ohľadom na túto judikatúru je zrejmé, že predpoklad žalobkyne, podľa ktorého je veľkosť relevantného trhu ako taká určujúcim činiteľom na vyhodnotenie závažnosti porušenia a teda aj na určenie východiskovej sumy pokuty, nie je opodstatnený.

65 Z napadnutého rozhodnutia však jasne vyplýva, že sa Komisia v prejednávanej veci rozhodla pri hodnotení závažnosti predmetného porušenia zohľadniť veľkosť trhu s priemyselnými rúrami v EHP. Aj keď už Komisia na základe povahy porušenia dospela k záveru, že toto porušenie je v zmysle usmernení „veľmi závažné“ (odôvodnenie č. 294), v napadnutom rozhodnutí totiž určila závažnosť porušenia, a teda aj všeobecnú východiskovú sumu pokuty s ohľadom na skutočné účinky kartelu na trh (odôvodnenia č. 295 až 314), geografický rozsah predmetného trhu (odôvodnenia č. 315 až 317) a skutočnosť, že odvetvie, v ktorom k porušeniu došlo, je rozsiahlym trhom, ktorého hodnota v EHP bola odhadnutá na 288 miliónov eur (odôvodnenia č. 318 a 319).

66 Na účely vyhodnotenia závažnosti porušenia a všeobecnej východiskovej sumy pokuty síce veľkosť dotknutého trhu predstavovala len jeden z činiteľov, ktoré Komisia v napadnutom rozhodnutí použila, Komisia však uvedenú sumu skutočne stanovila s ohľadom na veľkosť dotknutého trhu. Tvrdenie Komisie, že východisková suma pokuty uloženej žalobkyni by nemusela byť nevyhnutne nižšia než 11,55 milióna eur, keby sa od obratu na trhu odpočítala cena medi, teda treba odmietnuť.

67 Treba preto overiť, či Komisia pri hodnotení veľkosti dotknutého trhu zohľadnila cenu medi neoprávnene.

68 Žalobkyňa v tomto ohľade tvrdí, že výrobcovia priemyselných rúr nemajú vplyv na cenu medi, pretože tá sa stanovuje podľa LME, a že o tom, za akú cenu sa kov nakúpi, rozhodujú tí, ktorí nakupujú priemyselné rúry. Žalobkyňa tiež zdôrazňuje, že výkyvy cien kovu nemajú nijaký vplyv na jej zisk.

69 Treba však konštatovať, že neexistuje nijaký platný dôvod, pre ktorý by sa obrat na relevantnom trhu mal počítať bez zahrnutia určitých výrobných nákladov. Ako už Komisia správne uviedla, vo všetkých priemyselných odvetviach existujú náklady spojené s konečným výrobkom, na ktoré výrobca nemá vplyv, ale ktoré aj napriek tomu tvoria podstatnú časť celej jeho činnosti, a preto nemôžu byť pri stanovovaní východiskovej sumy pokuty z jeho obratu vylúčené (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. marca 2000, Cimenteries CBR a i./Komisia, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Zb. s. II-491, body 5030 a 5031). Skutočnosť, že cena medi tvorí významnú časť konečnej ceny priemyselných rúr alebo že riziko výkyvov cien medi je dosť vyššie než pri iných surovinách, nemôže tento záver vyvrátiť.

70 Treba preto dospieť k záveru, že Komisia na účely určenia veľkosti dotknutého trhu oprávnene zohľadnila cenu medi.

O druhom žalobnom dôvode založenom na tom, že veľkosť žalobkyne nebola primerane zohľadnená

Tvrdenia účastníkov konania

71 Žalobkyňa tvrdí, že pri stanovení východiskovej sumy, a v dôsledku toho aj konečnej sumy pokuty Komisia nezohľadnila jej veľkosť, ktorá vyplýva z jej celkového obratu, ktorý v roku 2002 prestavoval 1,2 miliardy eur. V tej istej dobe podľa nej predstavoval obrat skupiny KME 2,05 miliardy eur a obrat spoločnosti Outokumpu 5,56 miliárd eur. Žalobkyňa tvrdí, že 50 % zvýšenie východiskovej sumy pokuty uloženej spoločnosti Outokumpu v odôvodnení č. 334 napadnutého rozhodnutia nestačí na splnenie povinnosti Komisie dodržiavať zásady proporcionality a rovnosti zaobchádzania. Komisia porušila aj zásadu, podľa ktorej musí byť každá pokuta výsledkom individualizovaného výpočtu.

72 Na podporu svojho žalobného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že celková veľkosť podniku má v rámci stanovovania sumy pokuty osobitný význam a že východisková suma pokuty uloženej každému z troch dotknutých podnikov mala byť individualizovaná tak, aby bola úmerná rozdielu v ich veľkosti. Žalobkyňa tiež uvádza, že zo zásady rovnosti zaobchádzania pre Komisiu vyplýva povinnosť upraviť východiskovú sumu pokuty podľa celkového obratu všetkých podnikov a nielen podľa celkového obratu veľkých spoločností. Komisia preto mala znížiť východiskovú sumu pokuty, ktorá bola uložená žalobkyni.

73 Žalobkyňa v tomto ohľad pripomína na jednej strane, že Komisia východiskovú sumu pokuty uloženej skupine KME nezvýšila napriek tomu, že táto skupina je dvakrát väčšia ako žalobkyňa, a na druhej strane, že spoločnosti Outokumpu, ktorá je päťkrát väčšia než ona, bola východisková suma uloženej pokuty zvýšená len o 50 %.

74 Žalobkyňa z toho vyvodzuje, že Komisia ju, ktorá je malým podnikom znevýhodnila tým, že dostatočne nezohľadnila rozdiely v hospodárskej schopnosti a veľkosti podnikov. Na podporu svojho záveru žalobkyňa odkazuje aj na niektoré rozhodnutia Komisie, v ktorých bol pomer medzi konečnou sumou pokuty a obratom podnikov, ktorým bola uložená sankcia, menší než v jej prípade.

75 Žalobkyňa sa nakoniec domnieva, že Komisia zanedbala svoju povinnosť odôvodnenia tým, že diskriminačné zaobchádzanie, ktorému bola žalobkyňa vystavená, neodôvodnila.

76 Komisia navrhuje, aby bol tento žalobný dôvod zamietnutý.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

77 Pokiaľ ide po prvé o výhradu založenú na nedostatku odôvodnenia, treba ju odmietnuť z nasledujúcich dôvodov.

78 Pokiaľ Wieland Komisii vytýka, že neuviedla dôvod, pre ktorý v prípade spoločnosti Outokumpu zvolila 50 % zvýšenie, treba najskôr pripomenúť, že Súdny dvor rozhodol, že povinnosť odôvodnenia je splnená, pokiaľ Komisia vo svojom rozhodnutí uvedie

kritériá posúdenia, ktoré jej umožnili zmerať závažnosť a dĺžku trvania porušenia (rozsudok Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, už citovaný v bode 59 vyššie, bod 463). Komisia však nie je povinná v ňom uviesť číselné údaje alebo podrobnejší opis týkajúci sa spôsobu výpočtu pokuty (rozsudok Súdneho dvora zo 16. novembra 2000, Cascades/Komisia, C-279/98 P, Zb. s. I-9693, bod 50).

79 Treba tiež uviesť, že aj keď je také rozhodnutie, akým je aj napadnuté rozhodnutie, vypracované a uverejnené vo forme jedného rozhodnutia, treba ho analyzovať ako súhrn individuálnych rozhodnutí, ktoré vo vzťahu ku každému z podnikov, ktoré sú ich adresátmi, konštatujú porušenie alebo porušenia, ktorých sa dopustil, a ktorými sa im prípadne ukladá pokuta (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 4. júla 2006, Hoek Loos/Komisia, T-304/02, Zb. s. II-1887, body 59 a 60).

80 Žalobkyňa preto nemôže kritizovať odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o mieru zvýšenia, ktorá bola z dôvodu odstrašenia uplatnená voči spoločnosti Outokumpu.

81 V odôvodneniach č. 332 až 334 napadnutého rozhodnutia Komisia v každom prípade uviedla skutočnosti, ktoré zohľadnila, keď sumu pokuty uloženej spoločnosti Outokumpu zvýšila z dôvodu odstrašenia. Ako už vyplýva z vyššie uvedenej judikatúry (pozri bod 78 vyššie), Komisii nemožno vytýkať, že svoje rozhodnutie v tomto ohľade ďalej neodôvodnila.

82 Pokiaľ možno argument žalobkyne chápať ako výčitku voči Komisii, že neuviedla dôvody, pre ktoré nebola východisková suma pokuty uloženej žalobkyni znížená z dôvodu odstrašenia, treba konštatovať, že s ohľadom na judikatúru pripomenutú v bode 78 vyššie nemožno článok 253 ES vykladať v tom zmysle, že Komisii nariaďuje, aby vo svojich rozhodnutiach objasnila dôvody, pre ktoré v súvislosti s výpočtom výšky pokuty nepoužila iné hľadiská, ktoré sú v porovnaní s hľadiskami použitými

v napadnutom rozhodnutí hypotetické (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Fiskeby Board/Komisia, T-319/94, Zb. s. II-1331, bod 127).

83 Z vyššie uvedeného vyplýva, že výhradu založenú na nedostatku odôvodnenia treba odmietnuť.

84 Pokiaľ ide po druhé o vec samu, treba konštatovať, že žalobkyňa kritizuje spôsob, akým Komisia odlíšila východiskové sumy pokút uložených dotknutým podnikom v súlade s metódou opísanou v usmerneniach. Žalobkyňa tvrdí, že v rámci stanovovania výšky pokút má veľkosť podniku osobitný význam a že v danom prípade mala byť východisková suma pokuty uloženej každému z troch dotknutých podnikov individualizovaná tak, aby bola úmerná rozdielom vo veľkosti podnikov.

85 V tomto ohľade treba najskôr uviesť, že rozhodnutia Komisia, na ktoré sa žalobkyňa odvoláva, sú irelevantné, lebo jej predchádzajúca rozhodovacia prax nevytvára právny rámec pre pokuty v oblasti hospodárskej súťaže (pozri rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 30 vyššie, body 169 až 171, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. septembra 2003, Michelin/Komisia, T-203/01, Zb. s. II-4071, bod 292 a tam citovanú judikatúru).

86 Skutočnosť, že metóda výpočtu uvedená v usmerneniach nie je založená na celkovom obrate dotknutých podnikov, a umožňuje preto vznik rozdielov medzi podnikmi, pokiaľ ide o vzájomný pomer medzi ich obratmi a východiskovou sumou im uložených pokút, je irelevantná pre posúdenie, či Komisia porušila zásady proporcionality a rovnosti zaobchádzania a zásadu zákonnosti trestov. Komisia totiž nie je pri určovaní výšky pokút v závislosti od závažnosti a dĺžky trvania daného porušenia povinná zaistiť v prípade, ak sa pokuty ukladajú viacerým podnikom zúčastneným na tom istom porušení, aby ňou vypočítané konečné sumy pokút udelených podnikom odrážali

všetky rozdiely medzi podnikmi, pokiaľ ide o ich celkový alebo relevantný obrat (rozsudok Súdneho dvora z 25. januára 2007, Dalmine/Komisia, C-407/04 P, Zb. s. I-829, body 141 až 147; rozsudok Súdu prvého stupňa z 29. novembra 2005, Union Pigments/Komisia, T-62/02, Zb. s. II-5057, bod 159).

87 Z toho vyplýva, že Komisia nemôže byť v žiadnej fáze uplatňovania usmernení povinná zaistiť, aby stanovené čiastkové sumy pokút odrážali všetky rozdiely medzi celkovými obratmi dotknutých podnikov.

88 V prejednávanej veci z odôvodnení č. 321 až 323, 326 až 328 a 332 až 334 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia na dotknuté podniky použila diferencovaný prístup v dvoch etapách. Najskôr ich v súlade s bodom 1 A šiestym odsekom usmernení rozlíšila v závislosti od podielu zodpovednosti každého z účastníkov predmetného porušenia. Potom podľa bodu 1 A štvrtého odseku usmernení vykonala váženie s cieľom zaistiť dostatočný odstrašujúci účinok ukladaných pokút.

89 Pokiaľ ide o podiel zodpovednosti každého z účastníkov predmetného porušenia, Komisia zohľadnila trhový podiel v rámci EHP pre každý z podnikov, ktorý na trhu s priemyselnými rúrami pôsobil v roku 2000, ktorý bol posledným celým rokom trvania porušenia. Z toho vyvodila, že skupina KME s trhovým podielom vo výške [*dôverné*] % zďaleka nebola najväčším subjektom na trhu a patrila teda do prvej kategórie podnikov, zatiaľ čo Outokumpu (trhový podiel vo výške [*dôverné*] %) a žalobkyňa (trhový podiel vo výške 13,4 %) patrili do druhej kategórie zahŕňajúcej podniky, ktoré možno na dotknutom trhu považovať za stredne veľké, takže bolo potrebné pristúpiť k rozdielnemu zaobchádzaniu. Východisková suma pokút uložených spoločnosti Outokumpu a žalobkyni tak bola stanovená na 33 % východiskovej sumy pokuty uloženej skupine KME, teda 11,55 milióna eur pre Outokumpu a žalobkyňu a 35 miliónov eur pre KME.

90 Z judikatúry vyplýva, že Komisii nemožno použitie tohto prístupu vytýkať, pokiaľ ide o prvú fázu váženia. Aj keď sa totiž v rámci stanovovania výšky pokuty v závislosti od závažnosti na niektoré podniky v dôsledku kategorizácie uplatňuje východisková suma pokuty v totožnej výške, zatiaľ čo veľkosť podnikov je rôzna, je toto rozdielne zaobchádzanie objektívne odôvodnené prednosťou, ktorú má pri určovaní závažnosti porušenia jeho povaha pred veľkosťou podnikov (pozri rozsudok Degussa/Komisia, už citovaný v bode 49 vyššie, bod 330 a tam citovanú judikatúru).

91 V rámci druhej etapy váženia dospela Komisia s ohľadom na celkový obrat spoločnosti Outokumpu k názoru, že východisková suma pokuty uloženej spoločnosti Outokumpu musí byť zvýšená o 50 %, aby sa jej zaistil dostatočný odstrašujúci účinok a aby sa zohľadnila skutočnosť, že veľké podniky majú právnické a ekonomické znalosti a infraštruktúru, ktorá im umožní ľahšie rozpoznať, či je ich konanie protiprávne.

92 Žalobkyňa nemôže Komisii vytýkať, že také váženie vykonala. Zvýšenie východiskovej sumy pokuty uloženej spoločnosti Outokumpu „na účely zohľadnenia jej veľkosti a všetkých jej zdrojov“ (odôvodnenie č. 334 napadnutého rozhodnutia) totiž neznamená, že Komisia mala znížiť východiskovú sumu pokuty uloženej žalobkyni s ohľadom na jej celkový obrat. V tomto ohľade treba pripomenúť (pozri body 86 a 87 vyššie), že Komisia nie je povinná v rámci úpravy východiskovej sumy pokút z dôvodu odstrašenia zaistiť, aby sumy stanovené pre jednotlivé podniky vyjadrovali všetky rozdiely medzi nimi, pokiaľ ide o ich celkový obrat.

93 V súlade s úvahami vyjadrenými v bodoch 30 a 31 vyššie Komisia naopak môže v rámci svojej miery voľnej úvahy upraviť výšku pokút metódou paušalizácie, pokiaľ sa pokuty nebudú javiť neprimerané s ohľadom na okolnosti prejednávanej veci.

94 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že pri zohľadňovaní odstrašujúceho účinku sa výška pokuty prispôsobí sledovanému dopadu na podnik, ktorému sa pokuta ukladá, a to tak, aby sa najmä s ohľadom na finančnú schopnosť dotknutého podniku nestala nezanedbateľnou alebo naopak neprimeranou, v súlade s požiadavkami vychádzajúcimi na jednej strane z nutnosti zabezpečiť účinnosť pokuty a na druhej strane z dodržiavania zásady proporcionality (rozsudok Degussa/Komisia, už citovaný v bode 49 vyššie, bod 283).

95 Pri voľbe miery zvýšenia pri väčších podnikoch je okrem toho Komisia obmedzená tým, že východisková suma v žiadnom prípade nemôže prekročiť sumu úmernú závažnosti porušenia. Preto sa aj v situáciách, keď je obrat najväčšieho podniku podstatne vyšší než obrat ostatných dotknutých podnikov, môže v závislosti od závažnosti predmetného porušenia stať, že Komisia bude môcť zvýšiť východiskovú sumu pokuty ukladanej najväčšiemu podniku len nepatrne.

96 Vzhľadom na vyššie uvedené a s ohľadom na závažnosť predmetného porušenia, trhový podiel žalobkyne v rámci EHP a jej celkový obrat za rok 2002, teda 1,2 miliardy eur, sa Súd prvého stupňa domnieva, že východisková suma pokuty uloženej žalobkyni je odôvodnená.

97 Z vyššie uvedeného vyplýva, že druhý žalobný dôvod treba zamietnuť.

O treťom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom zvýšení východiskovej sumy pokuty z dôvodu dĺžky trvania porušenia

Tvrdenia účastníkov konania

98 Žalobkyňa po prvé tvrdí, že miera voľnej úvahy, ktorou Komisia disponuje podľa bodu 1 B usmernení, umožňuje Komisii rozhodnúť tak o vhodnosti zvýšenia z dôvodu dĺžky trvania porušenia, ako aj o miere zvýšenia, v rámci 10 % limitu. Žalobkyňa poznamenáva, že Komisia sa vzhľadom na to, ako formulovala odôvodnenie č. 338 napadnutého rozhodnutia, vzdala možnosti využiť právomoc, ktorú jej zveruje bod 1 B prvý odsek usmernení, pokiaľ ide o prvých päť rokov trvania kartelu. V dôsledku toho mohla Komisia zvýšiť sumu pokuty uloženej žalobkyni len za dobu posledných siedmich rokov trvania porušenia.

99 Podľa žalobkyne sa Komisia nemôže odvolávať na skutočnosť, že odôvodnenie č. 338 napadnutého rozhodnutia je nesprávne formulované. Žalobkyňa sa domnieva, že dôsledky chybnej formulácie rozhodnutia musí niesť jeho autor a že v prípade, ak by rozhodnutie obsahovalo vzájomne si odporujúce údaje, má prednosť tá sankcia, ktorá je pre dotknutú osobu priaznivejšia.

100 Nejednoznačné odôvodnenie je podľa žalobkyne chybným odôvodnením, a porušuje teda článok 253 ES.

101 Žalobkyňa po druhé tvrdí, že Komisia porušila zásadu, podľa ktorej musí byť pokuta výsledkom individualizovaného výpočtu. Komisia tiež nedodržala svoju povinnosť odôvodnenia, keď nevysvetlila, prečo nevyužila svoju voľnú úvahu. Podľa žalobkyne totiž Komisia použila rovnakú priťažujú okolnosť, teda viac než päťročné trvanie predmetného porušenia, tak na odôvodnenie zvýšenia, ako aj na stanovenie maximálnej miery zvýšenia na 10 %.

102 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia, ktorá sa rozhodla použiť maximálnu mieru 10 % za každý rok trvania porušenia, neuvádza dôvody, pre ktoré bolo také zvýšenie vhodné. Žalobkyňa tvrdí, že Komisia mala na účely použitia tejto miery zvýšenia poukázať na špecifické okolnosti týkajúce sa kartelu, o ktorý v prejednávanej veci išlo. Komisii vytýka aj to, že dostatočne neodôvodnila zvýšenie sumy pokuty z hľadiska intenzity a kontinuity dotknutého kartelu.

103 Komisia navrhuje, aby bol tento žalobný dôvod zamietnutý.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

104 Pokiaľ ide po prvé o výhradu založenú na údajnej nejednoznačnosti odôvodnenia, ako aj skutočnosti, že sa Komisia v napadnutom rozhodnutí vzdala možnosť zvýšiť východiskovú sumu pokuty uloženej žalobkyni za prvých päť rokov kartelovej dohody, treba preskúmať odôvodnenia č. 338, 340 a 342 napadnutého rozhodnutia, ktoré znejú:

„(338) Treba najskôr poznamenať, že predchádzajúca rozhodovacia prax nevytvára právny rámec pre pokuty v oblasti hospodárskej súťaže, lebo ten je vymedzený výlučne v nariadení č. 17… Argument skupiny KME uvedený v odôvodnení č. 337, ktorý sa zakladá na predchádzajúcej praxi Komisie, preto treba odmietnuť. Súčasná politika Komisie vo veciach kartelov spočíva v zvyšovaní pokút o 10 % za každý rok nad rámec prvých piatich rokov trvania porušenia. V niekoľkých nedávnych prípadoch tak došlo k zvýšeniu o viac než 100 % v súvislosti s dĺžkou trvania porušenia… V prejednávanej veci, v ktorej dĺžka trvania kartelu predstavovala dvanásť rokov a desať mesiacov, sa Komisia domnieva, že zvýšenie pokút o 10 % za rok je vhodné.

…

(340) Na základe vyššie uvedeného sa Komisia domnieva, že [Wieland], Outokumpu [a skupina KME] porušovali článok 81 ods. 1 [ES] a článok 53 ods. 1 Dohody EHP prinajmenšom od 3. mája 1988 do 22. marca 2001. Dopustili sa dlhodobého trvajúceho porušenia, ktoré trvalo dlhšie než dvanásť rokov a desať mesiacov.

…

(342) Východisková suma pokút stanovených podľa závažnosti sa teda v prípade spoločností Outokumpu a [Wieland] zvyšuje o 125 %…“

105 Treba konštatovať, že pri výklade týchto odôvodnení v spojení s bodom 1 B usmernení je úmysel Komisie zvýšiť východiskovú sumu pokuty uloženej žalobkyni o 10 % za každý rok trvania porušenia úplne nepochybný. Výhrady, ktoré žalobkyňa v tomto ohľade uviedla, preto treba odmietnuť.

106 Pokiaľ ide po druhé o vec samu, treba pripomenúť, že zvýšenie pokuty v závislosti od dĺžky trvania nie je obmedzené v prípade, keď existuje priamy vzťah medzi dĺžkou trvania a väčšou škodou, ktorá bola spôsobená cieľom Spoločenstva sledovaným pravidlami hospodárskej súťaže (pozri v tomto zmysle rozsudok Michelin/Komisia, už citovaný v bode 85 vyššie, bod 278 a tam citovanú judikatúru).

107 Z usmernení ďalej vyplýva, že Komisia nestanovila, že by sa posudzovanie závažnosti a posudzovanie dĺžky trvania porušenia mali akokoľvek prekrývať alebo že by medzi nimi mal existovať vzťah vzájomnej závislosti.

108 Naopak zo štruktúry usmernení po prvé vyplýva, že usmernenia upravujú posudzovanie závažnosti porušenia ako takého na účely stanovenia všeobecnej východiskovej sumy pokuty. Po druhé závažnosť porušenia sa posudzuje s ohľadom na vlastnosti dotknutého podniku, najmä na jeho veľkosť a postavenie na relevantnom trhu, čo môže viesť k váženiu východiskovej sumy, ku rozdeleniu podnikov do kategórií alebo k stanoveniu osobitnej východiskovej sumy. Po tretie dĺžka trvania porušenia sa zohľadňuje pri stanovovaní základnej sumy a po štvrté sa podľa usmernení zohľadnia priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na základe čoho sa potom výška pokuty upraví predovšetkým v závislosti od aktívnej či pasívnej úlohy dotknutých podnikov pri uskutočňovaní porušenia.

109 Z toho vyplýva, že len skutočnosť, že si Komisia vyhradila možnosť zvýšenia pri dlhodobých porušovaniach za každý rok ich trvania až o 10 % sumy stanovenej za závažnosť porušenia, vôbec ju to nezaväzuje k tomu, aby toto percento stanovila v závislosti od intenzity činnosti kartelu alebo jeho účinkov, či dokonca podľa závažnosti porušenia. Rozhodnutie o tom, aká miera zvýšenia sa uplatní z dôvodu dĺžky trvania porušenia, totiž prináleží Komisii v rámci jej voľnej úvahy (pozri bod 31 vyššie).

110 Čo sa týka výhrady, že Komisia použila rovnakú okolnosť, teda viac než päťročné trvanie predmetného porušenia, tak na odôvodnenie zvýšenia, ako aj na stanovenie maximálnej miery tohto zvýšenia na 10 %, Súd prvého stupňa nevidí žiadnu nezákonnosť v tom, že dĺžka trvania porušenia má vplyv nielen na zvýšenie základnej sumy ako takej, ale prípadne aj na konečnú mieru zvýšenia. Ako sa uvádza v predchádzajúcom bode, Komisia nie je pri rozhodnutí o miere zvýšenia z dôvodu dĺžky trvania porušenia povinná zohľadňovať jeho závažnosť.

111 Komisia v prejednávanej veci konštatovala, najmä v odôvodneniach č. 335 a 340 napadnutého rozhodnutia, že sa žalobkyňa na porušovaní zúčastňovala dvanásť rokov a desať mesiacov, čo je v zmysle usmernení dlhodobé porušovanie, a pokutu preto zvýšila o 125 %. Komisia sa pritom neodklonila od pravidiel, ktoré si sama v usmerneniach stanovila. Súd prvého stupňa sa napokon domnieva, že toto 125 % zvýšenie nie je v prejednávanej veci zjavne neprimerané.

112 Zo všetkých týchto úvah vyplýva, že žalobný dôvod týkajúci sa zvýšenia sumy pokuty z dôvodu dĺžky trvania porušenia treba zamietnuť ako nedôvodný.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na diskriminačnom uplatnení oznámenia o spolupráci z roku 1996

Tvrdenia účastníkov konania

113 Žalobkyňa sa v podstate domnieva, že bola diskriminovaná v porovnaní s KME, ktorej bola suma uloženej pokuty znížená o 30 %, zatiaľ čo v jej prípade predstavovalo zníženie len 20 %, aj keď jej spolupráca bola prinajmenšom rovnako významná ako spolupráca KME.

114 Žalobkyňa po prvé tvrdí, že Komisia neoprávnene znížila skupine KME sumu pokuty vo väčšom rozsahu než jej, a to na základe skutočnosti, že „KME prezradila, že protisúťažné opatrenia existovali už v 80. rokoch …, zatiaľ čo Wieland uvádzala rok 1993…“ (odôvodnenie č 423 napadnutého rozhodnutia).

115 Žalobkyňa síce pripúšťa obmedzenú hodnotu svojho príspevku do vyšetrovania, ktoré sa týkalo obdobia do roku 1993, pripomína však, že existenciu kartelu v tomto období nepopierala, ale z dôvodu odstúpenia niekoľkých svojich pracovníkov ju nebola schopná potvrdiť. Podľa žalobkyne Komisia prikladala príspevku skupiny KME prehnaný význam v porovnaní s príspevkom žalobkyne. Existenciu kartelu pred rokom 1993 totiž skutočne dokazovalo len jedno vyhlásenie skupiny KME. Uvedené vyhlásenie bolo navyše podľa žalobkyne urobené až na výslovnú žiadosť Komisie. Ostatné vyhlásenia skupiny KME majú rovnakú povahu ako vyhlásenia žalobkyne, pretože potvrdzujú existenciu stretnutí bez toho, aby ich označovali za protisúťažné.

116 S odkazom na odôvodnenia č. 397, 417 a 418 napadnutého rozhodnutia žalobkyňa tvrdí, že Komisia konštatovala, že skupina KME objasnila skutkový stav za obdobie do roku 1993 len veľmi obmedzene. Žalobkyňa z toho vyvodzuje, že rozsiahlejšie zníženie sumy pokuty pre KME než pre ňu samu je zjavne nesprávne a postihnuté nedostatkom odôvodnenia, pretože jej spolupráca mala porovnateľnú hodnotu ako spolupráca KME.

117 Žalobkyňa sa napokon domnieva, že bola v tomto ohľade Komisiou potrestaná za to, že na rozdiel od skupiny KME odmietla pristúpiť k úplnému priznaniu. Aj keď žalobkyňa v nadväznosti na dôkladné interné vyšetrovanie poskytla opis diferencovaných a podrobných skutočnosti, nebola schopná toto vyšetrovanie overiť a priznať existenciu protisúťažných postupov za obdobie rokov 1988 až 1993. Zaobchádzanie, ktorému bola žalobkyňa vystavená, podľa nej do značnej miery znamená to isté, ako by bol určitý podnik prinútený k tomu, aby obvinil sám seba, čo je v rozpore s právom Spoločenstva, lebo ide o porušenie práva na obhajobu.

118 Po druhé žalobkyňa tvrdí, že Komisia neoprávnene priznala skupine KME zníženie väčšieho rozsahu než jej vzhľadom na skutočnosť, že KME oznámila osem stretnutí „pracovnej skupiny“, ktoré ostatní účastníci nespomenuli. Žalobkyňa totiž uvádza, že vo svojom liste z 30. septembra 2002 zaslanom Komisii poukázala na sériu stretnutí, ktoré sa konali v rokoch 1999 až 2000, a poskytla kompletnejší opis než KME.

119 Po tretie žalobkyňa tvrdí, že v liste z 30. septembra 2002 poskytla Komisii dobrovoľne o období rokov 1997 až 1999 (ďalej len „obdobie pokoja“) oveľa presnejšie a podrobnejšie informácie než KME. Podľa žalobkyne Komisia preukazuje existenciu protisúťažných správaní počas obdobia pokoja pomocou stručných informácií od skupiny KME, ako sa uvádza v jedinej časti v odôvodnení č. 202 napadnutého rozhodnutia, a to napriek tomu, že žalobkyňa opísala konanie dvanástich stretnutí v priebehu rokov 1997 a 1998 podrobnejšie ako KME. Okrem toho opis skutočností poskytnutý žalobkyňou Komisia pripomenula v jedenástich poznámkach pod čiarou, a to k odôvodneniam č. 157 až 167 a 202 až 212 napadnutého rozhodnutia.

120 Po štvrté žalobkyňa tvrdí, že pokiaľ začala s Komisiou spolupracovať o dva týždne skôr než KME, mala mať nárok na rozsiahlejšie zníženie sumy pokuty než KME, či prinajmenšom na zníženie rovnakého rozsahu. V tomto ohľade žalobkyňa odkazuje na oznámenie Komisie o oslobodení od pokút a znížení pokút v prípadoch kartelov [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 45, s. 3, ďalej len „oznámenie o spolupráci z roku 2002“), podľa ktorého sa rozsiahlejšie zníženie prizná tomu podniku, ktorý bude spolupracovať rýchlejšie. Žalobkyňa uznáva, že sa uvedené oznámenie na prejednávanú vec neuplatní, Súd prvého stupňa by ho však mohol vziať do úvahy ako prejav všeobecnej právnej zásady.

121 Komisia spochybňuje všetky výhrady vznesené žalobkyňou.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

122 Pokiaľ ide po prvé o výhradu založenú na nedostatku odôvodnenia, treba konštatovať, že je zjavne nedôvodná. Posudzované skutočnosti, ktoré Komisia zohľadnila pri znížení

pokút skupine KME a žalobkyni na základe oznámenia o spolupráci z roku 1996, sú jasne uvedené v odôvodneniach č. 404 až 423 napadnutého rozhodnutia, čo na splnenie požiadaviek článku 253 ES stačí (pozri body 58 až 59 vyššie).

123 Pokiaľ ide po druhé o vec samu, treba na úvod konštatovať, že pokiaľ sa určitý podnik dopustil porušenia pravidiel Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže, môže sa usilovať o priznanie podstatného zníženia sumy pokuty, ktorá mu hrozí, či dokonca o neuloženie nijakej pokuty, a to tak, že bude s Komisiou spolupracovať. V tomto ohľade treba pripomenúť, že zníženie pokuty na základe spolupráca v priebehu správneho konania vychádza podľa ustálenej judikatúry z úvahy, že taká spolupráca Komisii uľahčuje zisťovanie porušení (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, BPB de Eendracht/Komisia, T-311/94, Zb. s. II-1129, bod 325, a Finnboard/Komisia, T-338/94, Zb. s. II-1617, bod 363).

124 Treba tiež pripomenúť, že v rámci posudzovania spolupráce poskytnutej členmi kartelu možno konštatovať len zjavne nesprávne posúdenie zo strany Komisie, pretože Komisia disponuje širokou mierou voľnej úvahy pri hodnotení kvality a užitočnosti podnikom poskytnutej spolupráce, predovšetkým v porovnaní s príspevkami ostatných podnikov (rozsudok Súdneho dvora z 10. mája 2007, SGL Carbon/Komisia, C-328/05 P, Zb. s. I-3921, bod 88). Komisia však nemôže v rámci tohto posudzovania porušovať zásadu rovnosti zaobchádzania.

125 Keďže sa všetky výhrady žalobkyne týkajú jej úradnej diskriminácie v porovnaní so skupinou KME, treba overiť, či Komisia mohla žalobkyni priznať zníženie sumy pokuty o 20 % a skupine KME o 30 % na základe ich spolupráce bez toho, aby tým porušila zásadu rovnosti zaobchádzania a prekročila mieru svojej voľnej úvahy.

126 Pokiaľ ide o časový sled oznamovania informácií Komisii, treba konštatovať, že tak žalobkyňa, ako aj KME začali s Komisiou spolupracovať potom, čo od nej dostali žiadosť o informácie, ale ešte pred zaslaním oznámenia o výhradách. Na skupinu KME aj na

žalobkyňu sa navyše vzťahuje bod D oznámenia o spolupráci z roku 1996, v ktorom sa vôbec nespomína kritérium skoršieho začatia spolupráce určitého podniku v porovnaní s iným podnikom.

127 Z judikatúry okrem toho vyplýva, že pri posudzovaní úrovne spolupráce v prípade dvoch spolupracujúcich podnikov nemožno brať časové hľadisko do úvahy vtedy, keď dotknutí účastníci poskytli informácie v dosť krátkom časovom rozmedzí a v takmer rovnakom štádiu správneho konania (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 13. decembra 2001, Acerinox/Komisia, T-48/98, Zb. s. II-3859, bod 139, a z 25. októbra 2005, Groupe Danone/Komisia, T-38/02, Zb. s. II-4407, bod 467).

128 Hoci teda žalobkyňa vo svojej spolupráci s Komisiou predstihla skupinu KME o dva týždne, tento rozdiel sám osebe neznamená, že by Komisia bola povinná jej priznať rozsiahlejšie zníženie sumy pokuty než skupine KME, či aspoň zníženie rovnakého rozsahu.

129 Pokiaľ sa žalobkyňa odvoláva na analogické uplatnenie bodu 23 oznámenia o spolupráci z roku 2002, ktoré stanovuje, že Komisia môže priznať rozsiahlejšie zníženie sumy pokuty tomu podniku, ktorý ako prvý predloží dôkazy o predpokladanom porušení, pričom poskytne významnú pridanú hodnotu, treba uviesť, že analogické uplatnenie je možné len na účely vyplnenia normatívnej medzery. Treba však konštatovať, že na spoluprácu žalobkyne, ako aj na spoluprácu skupiny KME a spoločnosti Outokumpu sa vzťahovalo oznámenie o spolupráci z roku 1996.

130 Pokiaľ možno argument žalobkyne chápať tak, že v skutočnosti poukazuje na rozpor medzi zákonmi v čase, stačí konštatovať, že taký rozpor neexistuje. Nová norma sa totiž priamo uplatní na budúce následky situácie, ktorá nastala za účinnosti predchádzajúcej normy, len vtedy, pokiaľ neexistujú prechodné ustanovenia (pozri rozsudok Súdneho dvora z 21. januára 2003, Nemecko/Komisia, C-512/99, Zb. s. I-845, bod 46 a tam

citovanú judikatúru). V danom prípade bod 28 oznámenia o spolupráci z roku 2002 jasne stanovuje, že uvedené oznámenie platí od 14. februára 2002 na všetky prípady, v ktorých sa nijaký podnik neobrátil na Komisiu, aby využil priaznivejšie zaobchádzanie uvedené v oznámení o spolupráci z roku 1996. V prejednávanej veci je pritom nesporné, že sa dotknuté podniky vrátane žalobkyne na Komisiu obrátili, aby využili priaznivejšie zaobchádzanie podľa oznámenia o spolupráci z roku 1996.

131 Potom, čo boli odmietnuté argumenty žalobkyne týkajúce sa časového sledu oznamovania informácií Komisii, treba z kvalitatívneho hľadiska overiť, či príspevok skupiny KME v porovnaní s príspevkom žalobkyne mohlo odôvodniť rozdiel vo výške 10 percentuálnych bodov medzi mierou zvýšenia uplatnenou na sumy pokút uložených uvedeným podnikom.

132 Najskôr treba uviesť, že argument žalobkyne, podľa ktorého zníženie sumy pokuty z dôvodu, že určitý podnik uznal svoju účasť na porušení, porušuje právo na obhajobu ostatných dotknutých podnikov, nemôže byť úspešný.

133 Z judikatúry totiž vyplýva, že Komisia je oprávnená znížiť sumu ukladaných pokút tým podnikom, ktoré sa neuspokoja len s oznámením užitočných informácií, ale dokonca výslovne uznajú svoju účasť na porušení. Komisia síce nemôže podnik nútiť, aby sa k svojej účasti na porušení priznal. Nič jej však nebráni v tom, aby pri stanovení výšky pokuty vzala do úvahy pomoc, ktorú jej tento podnik z vlastnej vôle poskytol na účely preukázania existencie porušenia (rozsudky Súdneho dvora zo 14. júla 2005, Acerinox/Komisia, C-57/02 P, Zb. s. I-6689, bod 87, a ThyssenKrupp/Komisia, C-65/02 P a C-73/02 P, Zb. s. I-6773, bod 50).

134 Uznanie vytýkaného porušenia zo strany dotknutého podniku má totiž výlučne dobrovoľnú povahu, pretože tento podnik nie je nijako nútený k tomu, aby kartel

priznal (rozsudok zo 14. júla 2005, Acerinox/Komisia, už citovaný v bode 133 vyššie, bod 89, a rozsudok ThyssenKrupp/Komisia, už citovaný v bode 133 vyššie, bod 52).

135 V prejednávanej veci treba konštatovať, že z výkladu odôvodnení č. 405 a 406 napadnutého rozhodnutia v spojení s jeho odôvodneniami č. 416 až 422 vyplýva, že Komisia priznala zníženie sumy pokút uložených žalobkyni a skupine KME súčasne na základe dvoch skutočností, a to jednak na základe toho, že nespochybňovali vecnú správnosť skutočností napĺňajúcich znaky konštatovaného porušenia, jednak na základe toho, že ich spolupráca pri preukazovaní skutkového stavu prekračovala rámec povinností vyplývajúcich z článku 11 nariadenia č. 17.

136 Pokiaľ ide o poslednú uvedenú skutočnosť, z odôvodnení č. 168, 169, 171, 405, 417, 419 a 423 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia považovala príspevok skupiny KME a príspevok žalobkyne za kvalitatívne podobné okrem uznania existencie kolúznej činnosti pred rokom 1993 a odhalenia podporných stretnutí, ktorých údajným účelom bolo zintenzívniť uskutočňovanie porušenia.

137 Vzhľadom na skutočnosť, že sa už preukázalo, že k začatiu činnosti kartelu došlo v roku 1988, je zjavné, že odpoveď žalobkyne obsiahnutá v jej liste z 30. septembra 2002 Komisii neuľahčila určovanie dĺžky trvania porušenia. V uvedenom liste totiž žalobkyňa poskytla zoznam oficiálnych stretnutí združenia Cuproclima, ktoré sa konali od roku 1985, pričom však neuviedla témy, o ktorých sa na týchto stretnutiach hovorilo. V tom istom liste uviedla žalobkyňa svoj názor, že kolúzne kontakty sa začali okolo roku 1993.

138 KME naproti tomu v liste z 15. októbra 2002 pripustila, že v prvých rokoch po vytvorenia združenia Cuproclima, teda po roku 1985, účastníci dojednávali rozdelenie zákazníkov, a opísala spôsob, akým pri tom postupovali.

139 Pokiaľ ide o obdobie pokoja (od roku 1997 do roku 1999), treba konštatovať, že v liste skupiny KME z 15. októbra 2002 sú poskytnuté informácie o vývoji uskutočňovania kartelu v rámci združenia Cuproclima, ako aj o tom, že KME, Wieland a v menšej miere aj Outokumpu udržiavali až do roku 1999 pravidelné kontakty mimo rámec združenia Cuproclima, a to najčastejšie telefonicky, aby diskutovali o niektorých zákazníkoch alebo o cenách.

140 Pokiaľ ide o obdobie od roku 1999 do roku 2001, z uvedeného listu vyplýva, že členovia združenia Cuproclima sa zišli na približne ôsmich stretnutiach „pracovnej skupiny“, ktoré sa konali mimo pravidelného stretnutia združenia Cuproclima, a to na účely zintenzívnenia činností kartelu.

141 Pokiaľ ide o spoluprácu, ktorú k uvedeným obdobiam poskytla žalobkyňa, treba konštatovať, že aj keď je zoznam stretnutí, ktorý predložila, kompletnejší než zoznam poskytnutý skupinou KME, neuviedla, či sa na stretnutiach zaznamenaných na tomto zozname prejednávali témy súvisiace s kartelom. Z toho vyplýva, že žalobkyňa týmto zoznamom neprispela k tomu, aby Komisia bola schopná zoznámiť sa s kontextom uvedených stretnutí a posúdiť ich predmet. Žalobkyňa sa teda nemôže na tento zoznam odvolávať na účely tvrdenia, že jej spolupráca mala na účely vyšetrovania Komisie vyššiu alebo rovnakú hodnotu ako vyhlásenia skupiny KME (pozri body 139 a 140 vyššie).

142 V rámci svojej spolupráce však žalobkyňa Komisii poskytla niektoré relevantné poznatky, pokiaľ ide o obdobie pokoja a obdobie od roku 1999 do roku 2000.

143 Podobne ako skupina KME poskytla žalobkyňa najmä dôkazy týkajúce sa protisúťažnej korešpondencie, ktorá prebehla medzi ňou a skupinou KME v roku 1997 (odôvodnenie č 163 napadnutého rozhodnutia).

144 Vyhlásila tiež, že sa členovia združenia Cuproclima koncom 90. rokov rozhodli oživiť svoju kolúznu činnosť, čo sa prejavilo tým, že v roku 1999 bola vydaná tabuľka, ktorá mala byť členom kartelu prístupná elektronicky a mala obsahovať citlivé údaje. Treba však konštatovať, že aj keď sa tieto informácie týkajú porušenia, neodhaľujú organizovanie podporných stretnutí, ktorých cieľom bolo prispôsobovať a posilňovať kolúznu činnosť, ku ktorým dochádzalo na pravidelných stretnutiach združenia Cuproclima, o čom naopak skupina KME Komisii informovala, keď oznámila osem stretnutí „pracovnej skupiny“.

145 Vzhľadom na vyššie uvedené treba konštatovať, že tvrdenia žalobkyne, podľa ktorých prispela k objasneniu obdobia porušovania v rokoch 1997 až 2000 úplnejšie než KME, nie sú podložené dokumentmi založenými do spisu.

146 Vo svetle judikatúry citovanej v bode 133 vyššie sa teda Súd prvého stupňa domnieva, že Komisia sa pri určovaní úrovne zníženia žalobkyni uložených pokút na základe spolupráce nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia.

147 Vzhľadom na všetky uvedené úvahy treba dospieť k záveru, že ani posledný žalobný dôvod nie je dôvodný.

148 Žalobu preto treba zamietnuť.

O trovách

149 Podľa článku 87 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (ôsma komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Wieland-Werke AG je povinná nahradiť trovy konania.

Martins Ribeiro Papasavvas Wahl

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 6. mája 2009.

Podpisy